

dette er uheldigt, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning ved den Lejlighed, her tilbyder sig.

Ordføreren (Jensen-Sønderup): Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der talte paa Mindretallets Vegne. Det ærede Medlem begyndte med at gøre opmærksom paa, at der straks efter Systemskiftet af Venstrereformpartiets Ordfører var blevet sagt til det ærede Medlems Partifæller, der havde stillet et Ændringsforslag om Inddragning af nogle Gesandtskabsposter, at dette var ikke Socialdemokratiets Krav, det var Venstres gamle Krav, og det vilde Ordføreren gøre opmærksom paa, for at Socialdemokraterne, naar Venstre en Gang gennemførte dette Krav, saa ikke skulde kunne tiltage sig Æren for, at det var dem, som havde rejst Kravet. Jeg skal først sige, at det var ikke mig, der den Gang havde den Ære at være Ordfører for det udenrigske Budget, men i øvrigt har jeg ingen Sinde følt mig generet af den Udtalelse. Jeg var den Gang og er fremdeles enig i den, men det ærede Medlem har vist overset, at her jo netop blandt andet foreligger en Indskrænkning af de diplomatiske Poster, idet der i Lovforslaget er færre end paa Finansloven. Posten i Rom, som vel i Øjeblikket ikke er besat, er ikke tagen med her. Der skal ikke være nogen selvstændig Gesandtskabspost i Italien, men Gesandten i Wien skal være akkrediteret i Rom. Man kan altsaa ikke sige, at Venstre har forladt sit gamle Standpunkt, tværtimod, det er slaaet fast blandt andet ved denne Lov.

Dernæst opholdt det ærede Medlem sig længe ved den Stigning, der var i Udgifterne, idet han tog det samlede Beløb nu og tidligere — det ærede Medlem sagde 1905—06, men jeg forstod paa den anden Udtalelse, at det skulde være 1895—96; jeg blev ikke rigtig klog paa, hvilket det skulde være, men det ærede Medlem sagde i alt Fald: Saa store vare Udgifterne under Højre, og det maa jo altsaa ligge længere tilbage end 1905—06, idet vi da ikke havde et Højreministerium. Det skal jeg imidlertid ikke hænge mig i, men blot gøre opmærksom paa, at det er jo ikke selve Udgifterne, der her ere det afgørende, men det er Gesandtskabsposternes Antal, der her har været Tale om, thi det kan jo under ingen Omstændigheder være det ærede Medlems og hans Partifællers Me-

ning, at det skulde være en anbefalelsesværdig Vej at gaa, at indskrænke eller ikke forhøje Opholdspengene. Det er jo nemlig det eneste, som bliver forhøjet her, idet Lønningerne ere de samme, 12,000 Kr. for en Gesandt. Forhøjelsen af Opholdspenge maa tværtimod anses for at være en meget demokratisk Reform, da det jo maa indrømmes, vistnok ogsaa af det ærede Medlem og hans Partifæller, at med de Opholdspenge, der for Tiden ere normerede de forskellige Diplomater, er det umuligt at faa nogen, der ikke selv er i Besiddelse af Formue, til at beklæde disse Poster. Men at Regeringen er nødt til at tage Gesandterne indenfor en ret begrænset, formuende Kreds af Samfundsborgerne — hvad den er nødt til, indtil Opholdspengene forhøjes —, kan ikke være nogen demokratisk Ordning, og en Forhøjelse af Udgifterne som Følge af, at man til Gesandtskabsposterne giver et større Beløb til Opholdspenge, er ikke imod Venstres Standpunkt, men det er, som jeg sagde, en demokratisk Ordning, idet den gør det muligt at tage til Diplomat, hvem der egner sig dertil, uden Hensyn til, om den vedkommende er i Besiddelse af Formue.

Maa jeg til en Udtalelse fra det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) om, at han og hans Meningsfæller i Finansudvalget ikke vilde være med til mere diplomatisk Repræsentation end efter Regeringsforslaget, som det forelaa i Udvalget, blot gøre den Bemærkning, at det er i og for sig ikke mere diplomatisk Repræsentation, der foreslaas ved det Ændringsforslag, som Udvalgets Flertal har stillet, og som den højtærede Minister nu gav sin Tilslutning. Der er ganske vist Tale om en højere Løn for en af Posterne: 4,000 Kr. mere og et tilsvarende Beløb mindre i Opholdspenge, men mere diplomatisk Repræsentation synes der mig ikke at ville blive, fordi Ministerposten i Wien bliver en virkelig Gesandtskabspost i Stedet for en Ministerresidentpost med Titel som overordentlig Gesandt. Jeg synes, den diplomatiske Repræsentation bliver talmæssig set nøjagtig den samme.

Det Princip: ikke at tillægge nogen en højere Titel, end deres Embeder give Ret til, kan jeg i mange Henseender være enig med det ærede Medlem i er et godt Princip, men jeg tror alligevel ikke, at vi overfor vor udenrigske Repræsentation skulle være alt for principfaste, og jeg har ikke haft nogen Betænkelighed med Hensyn til at lade vedkommende i den ene eller de